

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

6 У. 6784/15

Дана 21.06.2018. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., кога заступа пуномоћник Бранислав М. Белановић, адвокат из Београда, Бежанијских илегалаца број 32 против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, ради поништаја решења туженог број 46-00-00843/2014-13 од 06.02.2015. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарство финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове број 46-00-00843/2014-13 од 06.02.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновни поступак и одлучивање .

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско – правне послове да тужиоцу А.А. Из ..., ... накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Републике Србије за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, број 46-07378/2014 од 13.10.2014. године, којим је одбијен у целости захтев тужиоца, заведен под бројем 46-.../2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење, и то градског грађевинског земљишта, кат. парцеле број ... и ..., обе КО ..., ранијег власника Б.Б., као неоснован.

У тужби којом је покренуо управни спор и на усменој јавној расправи тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због

незаконитости, а из разлога прописаних одредбом члана 24. став 1., став 3. и став 4. Закона о управним споровима, односно због неправилне примене закона, другог прописа и општег акта, јер у доношењу оспореног акта није поступљено по правилима поступка, као и што чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, па је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Сматра да је тужени орган био дужан да оцени све наводе жалбе тужиоца изјављене против првостепеног решења, с обзиром на то, да првостепени орган у образложењу свог решења није правилно оценио наводе који су изнети у жалби. Тужени орган се, у смислу одредбе члана 235. став 2. ЗУП-а, није могао позвати на разлоге из првостепеног решења. Сматра да је евидентно да у образложењу, како првостепеног, тако и оспореног решења, недостају разлози који су били одлучни при оцени доказа, разлози због којих није уважен који од захтева странке и правни прописи и разлози који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наводи да се из увида у решење Скупштине општине Нови Београд од 21.04.1977. године може јасно и недвосмислено закључити да је у конкретној управној ствари реч о изузимању национализованог неизграђеног грађевинског земљишта, а не експропријацији земљишта и да је предметно земљиште одузето применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта. Сходно томе, очигледно је да је било основа да подносилац захтева оствари своје право на враћање предметне имовине одузете применом цитираног закона, а који представља правни основ за враћање имовине, односно обештећење, у складу са одредбом члана 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Управни органи нису направили дистинкцију између различитих правних института којима се вршило одузимање земљишта, већ су све врсте одузимања земљишта подвели под институт “експропријације”, што је не само нетачно, него и недопустиво. Управо је законодавац одредбом члана 2. став 1. тачка 36. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, навео као један од основа за враћање земљишта и Закон о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, који закон је ступио на снагу 15.02.1968. године, те да се законодавац код прописивања услова садржаних у одредби члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, везао за тај датум, руководећи том чињеницом. Код експропријације, законодавац је рестриктивно ограничио право на враћање имовине за период после 15.02.1968. године, док је примену Закона у односу на остале облике одузимања земљишта дефинисао наводећи конкретне законе и друге правне акте на основу којих је вршено одузимање земљишта и тиме створио основ за враћање одузете имовине бившим власницима и вођење поступка применом закона. Сматра да је јасно да се прописивањем одредбе члана 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, све накнаде исплаћене на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, практично анулирају. Тужени орган се није могао позвати на разлоге из првостепеног решења, јер није правилно и потпуно утврђено чињенично стање, односно из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, јер је на бази буквалног тумачења одредбе члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, олако се везујући искључиво за датум доношења акта од 21.04.1977. године, датира после 15.02.1968. године, неправеди дистинкцију између прописа о експропријацији и конкретног прописа о национализацији, који пропис је законодавац, као правни основ враћања имовине таксативно навео у члану 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, чијој примени је било места у конкретној управној ствари, донео побијано

незаконито решење, које на најбољи начин илуструје одсуство сваке воље туженог органа за сагледавање целокупног контекста овог закона. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, и поништи оспорено решење и врати предмет надлежном органу на поновно одлучивање или да, уколико оцени да за то постоје услови, пресудом сам реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције. Трошкове тражи по трошковнику који прилаже за састав тужбе и приступ расправи од укупно 34.500,00 динара, по АТ

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

У одговору на тужбу законског заступника Републике Србије, Државног правобранилаштва, наводи се да је у другостепеном поступку пред туженим органом поступано у свему по закону и правилима струке, чињенично стање је у потпуности и правилно утврђено, односно из утврђених чињеница и приложених доказа, изведен је правилан закључак у погледу чињеничног стања, те је правилно примењен закон, па је стога оспорено решење законито. Истиче се да су неосновани наводи тужиоца изнети у поднетој тужби да је побијано решење донето неправилном применом закона, другог прописа и општег акта, да у доношењу истог није поступљено по правилима струке, а из разлога што чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, односно што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, јер наведеним решењем Скупштине општине Нови Београд од 21. априла 1977. године, које у предметној правној ствари представља акт о подржављењу "изузима се, уз накнаду, у корист општине Нови Београд за потребе Дирекције за комунално-стамбену изградњу...национализовано неизграђено грађевинско земљиште...". То значи да је предметна непокретност приликом национализације, сходно Закону о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, изузета од национализације и остављена у својину бившем власнику, да би наведеним решењем од 21.04.1977. године, дакле након 15. фебруара 1968. године, била изузета уз накнаду, а сходно прописима о експропријацији. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а да тужилац накнади Републици Србији трошкове поступка за одговор на тужбу у износу од 16.500,00 динара, по АТ.

Управни суд је дана 19.06.2018. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе и одговора на тужбу, наводе странака на расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима из образложења оспореног решења, утврђено је да се Агенцији за реституцију Републике Србије - Подручној јединици Београд, обратио тужилац са захтевом за враћање одузете имовине, односно обештећење, заведеним под бројем 46---/2014 од 10.02.2014. године, која је изузета из поседа ранијег сувласника Б.Б. из Београда, решењем Скупштине општине Нови Београд, број II-462-20 од 21.04.1977. године. Решењем Скупштине општине Нови Београд од 21.04.1977. године, утврђено је да се изузима, уз накнаду, у корист општине Нови Београд, а за потребе Дирекције за

комунално-стамбену изградњу из Земуна, ради уређења блока 57-а у Новом Београду, национализовано неизграђено грађевинско земљиште и то парцела број ... КО ... и парцела број ... КО ..., обе уписане у ЗКУЛ ... КО ..., које одговарају кат. парцели број ... КО ..., раније сувласништво В.В., Г.Г., Д.Д. и Б.Б., сви са 3/15 удела, Ђ.Ђ. са 1/15 удела и Е.Е. са 1/15 удела. По налажењу туженог органа правилно је првостепени орган утврдио да су предметне катастарске парцеле изузете из поседа ранијег корисника решењем Скупштине општине Нови Београд од 21.04.1977. године и то ради уређења блока 57а у Новом Београду и да је за исте споразумно одређена накнада у новцу, па је правилно орган стао на становиште да се у овом случају мора применити члан 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којим је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим Законом, за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима. Приликом доношења овог решења узети су у разматрање и остали жалбени наводи и утврђено је да су исти неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овом предмету. Имајући у виду наведено, тужени је донео одлуку као у диспозитиву овог решења, применом члана 230. став 1. ЗУП-а.

Код овако утврђеног чињеничног и правног стања, Управни суд налази да се не може са сигурношћу прихватити закључак првостепеног органа, за који је тужени орган нашао да је правиан, којим се констатује да не постоји законски основ за враћање одузете имовине, односно обештећење тужиоцу, и то градског грађевинског земљишта на наведеним катастарским парцелама КО ... ранијег власника Б.Б.. Ово стога што у образложењу оспореног решења нису цењени сви жалбени наводи, који су поновљени и у тужби, посебно навод да је решење Скупштине општине Нови Београд од 21.04.1997. године донето на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, којим се изузима, уз накнаду, у корист општине Нови Београд, за потребе Дирекције за комунално-стамбену изградњу, ради уређења блока 57-а у Новом Београду, национализовано неизграђено земљиште наведено у диспозитиву тог решења, којим решењем је у ставу II диспозитива утврђено да су означене парцеле национализоване решењем НО општине Нови Београд од 22.09.1959. године, због чега се доводи у сумњу закључак уравнио органа да се у конкретном случају ради о експропријацији земљишта. Осим тога одредбом члана 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 108/13), прописано је да се право на враћање имовине по одредбама тог закона може остварити за имовину одузету применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта "Службени лист ФНРЈ бр. 52/58), а управни орган није дао довољне и јасне разлоге због чега у овој управној ствари није применио наведену одредбу, већ је применио члан 6. став 3. истог закона, којим је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима.

У поновном поступку, на основу члана 232. тада важећег Закона о општем управном поступку, тужени орган је дужан да оцени детаљно све жалбене наводе у смислу одредбе члана 235. став 2. тог Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), којим је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да није основан. Ово из разлога што природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка, надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер је тужени учинио повреду правила поступка из члана 199. став 2. у вези са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, будући да разлози из оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У поновном поступку тужени ће донети ново и законито решење, имајући у виду правно схватање и примедбе изнете у овој пресуди, којима је везан сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је обавезао туженог да, с обзиром на исход спора, на основу чл. 150. и 153. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, као и тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), тужиоцу досуди трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове на име приступа на јавну расправу у износу од 18.000,00 динара, што укупно износи 34.500,00 динара, па је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Одлука о трошковима управног спора у ставу III диспозитива пресуде, донета је на основу одредаба чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) и на основу сходне примене одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), имајући у виду успех заинтересованог лица у овој управној ствари.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 21.06.2018. године, 6 У 6784/15

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ